

BİR

Etta, gümbürtünün yankılanan çağrısıyla uyandı, bedeni ateşten iplerle sarılı gibiydi.

Zihni, derhâl keskin bir farkındalıkla kendine geldi. Teni kemiklerini yakıyor, âdeta soyularak sancıyan her bir sinir ucunu ve damarı saf, sert bir ıstıraba sürüklüyordu. Nefes alırken boğulur gibi oldu; ciğerleri azıcık havadan fazlasını içine çekemeyecek kadar dardı. Suyun içinde olmadığını biliyordu –altındaki zemin, katı ve engebeliydi– ama içgüdüsel bir panikle, bedeninin irkildiğinde taş gibi ağır gelmesi yüzünden boğuluyor gibi hissetmişti.

Etta, başını yana çevirdi ve ağzını dolduran kum yüzünden öksürdü. Bu küçük eylem, omuzuna, oradan kaburgalarına yepyeni bir acı dalgası yaydı sonra tekrar omurgasından yukarı tırmandı.

Anıların bölük pörçük parçaları, sıcağın ve hezeyanın hummalı pusu içinde patlayıverdi: *Şam, usturlap, Sophia ve...*

Etta kendini zorlayarak gözlerini açtı fakat güneşin yoğunluğuyla tekrar sımsıkı kapadı. O tek bir saniye, etrafındaki bembeyaz dünyanın görüntüsünü içine çekmesine yetmişti, soluk kumlardan ısı yükselirken her yer titreşip duruyor ve parılıyordu. Bu, ona okyanus dalgaları üzerinde oynanan güneş ışığını düşündürdü. Bu, ona...

Geçidi düşündürdü.

O hâlde duyduğu gümbürtü buydu. Yaklaşan bir fırtına ya da bu sıcaktan bir kurtuluş falan yoktu. Her tarafı kilometreler boyunca çöllerle çevriliydi; antik yapılar ve tapınaklarla değil uzak, tanınmadık platolarla bölünmekteydi. O hâlde burası...

Palmira değildi. Buranın havasında farklı bir koku vardı, tekrar soluk aldığı anda burun delikleri yandı. Yakınlardaki bir vahadan sürüklenen o çürümüş, nemli yeşillikleri andıran bir koku değildi. Deve falan da yoktu.

Göğsü sıkıştı, korku ve şaşkınlık yüzünden midesi düğümlendi.

“Nic-” İsmi bu kadarlık kısmını bile söylerken boğazında kırık camlar varmış gibi hissetti; kurumuş dudakları çatladı, kan tadı aldı.

Kendini yukarı itmek için avuçlarını sert zemine bastırarak kımıldandı. *Kalkmalıyım...*

Dirseklerini yanlarına çekti, henüz boynunu kaldırmıştı ki omuzundaki hafif sancı âdeta su toplamış bir kabarcık gibi patladı. Sonunda boğazına batan bir çığlık koparıverdi. Etta'nın kolları büküldü.

“Yüce Tanrım, bir dahakine daha yüksek sesle bağır olur mu? Zaten muhafızın geliyor olması yeterince kötüyken iyisi

mi bir de peşine süvariler takılsın.”

Üzerine bir gölge düştü. Etta karanlığın uzanarak, yeniden kendisini sürüklemesinden önceki birkaç saniyede, onu görünce tanıdığı için irileşmiş gibi görünen, parlak, âdeta anormal mavilikte gözler görür gibi oldu. “Bak sen şu işe. Demek bu Ironwood’un şansı biraz olsun yaver gidiyor hâlâ.”

NASSAU

1776

İKİ

Nicholas sandalyeye yaslandı, yine Üç Taç Tavernası'ndaki kalabalığı incelemek için şapkasının sarkık kenarını kaldırdı. Mekânın havası öyle boğucuydu ki romla yıkanmış müdavimlerinin ateşleri çıkmış gibi görünüyordu. Paddington adında eski bir gemi kaptanı olan mülk sahibi, eğlencelerin hevesli bir katılımcısı olduğu için gürbüz karısını, içki ve kıt yiyecek servisini düzenlesin diye barda tek başına bırakmıştı.

Her ikisi de içki bardaklarına gömülmüş adamların bayıltıcı kokularından kaçmak istercesine levhalar hâlinde duvardan kalkmış cart zümrüt renkli duvar boyasını umursuyor gibi görünmüyordu. III. George'un tahrip olmuş bir portresi, bir karaltı gibi tepelerindeydi; adamın gözleri ve hassas bölgeleri, büyük olasılıkla yedi ay önce mühimmat ve erzak için adayı yağmalayan Kıtasaal Deniz Kuvvetleri askerleri tarafından çizilmişti.

Nicholas, artık ılımış olan birasını sabırsızca elleri arasın-

da çevirirken tavernanın ismindeki üç tacın, burada hüküm süren üç kötü huya –açgözlülük, oburluk ve şehvet– atıfta bulunması ihtimalini düşündü.

Yalnız bir kemancı, köşede enstrümanının üzerine eğilmiş, yakınlardaki adamların müstehcen şarkılarını bastıran bir melodi çalmak için boş yere uğraşıyordu. Nicholas'ın boğazındaki düğüm sıkılaştı, lekeli kravatının sıkı bağı da buna sebep oluyordu.

“Şen ölümlüler, bardaklarınızı doldurun; asil eylemler şaraptan olsun. Hor görün huriyi ve tüm zarafetini; aşka ve güzelliğe özlem duyan hâllerini! Fa-la-la-la...”

Nicholas, tellerin üzerinde kayan yayı görünce zihninin, o mutsuz patikada bir kez daha anıları kovalamasından korkarak irkildi. Geçen her saniye, iradesini yontuyordu ve kalan sabrı da bir tüy kadar çelimsiz görünüyordu.

Sakin ol, diye ikna etmeye çalıştı kendini, *sakin ol*.

İçindeki bastırılmış fırtınayı salıvermek için masayı ve duvarları tırmalama arzusu, onu teslim olmaya böyle yaklaştırdırken ne kadar da zordu sakın olmak. Dikkatini, masalarına gömülmüş, pencereleri döven yağmur saldırısından son derece bihaber biçimde iskambil kâğıtlarını masaya vuran adamlara vermeye çalıştı. Lehçeler ve diller, koydaki gemiler kadar çeşitliydi. Ortalıkta hiçbir üniforma yoktu –ki bu onun için bir karşılama sürprizi, etrafındaki masalarda oturan bu adamlar içirse kaçak mallarını korkusuzca indirmeye çalıştıklarından bir lütuftu.

Rose Linden'ın buluşmak için burayı seçmesine hiç de şaşırılmıyordu. Kadının, suça romantik bir yakınlık beslediğinden ya da kendini ancak böyle bir yerde evinde hissettiğinden

şüphelenmeye başlamıştı. Ama en azından, kadının bu seçimi sayesinde adadaki gizli geçidi gözleyen Ironwood muhafızlarıyla denk gelmesi pek muhtemel değildi; muhafızlar, pasaklı denizcilere değme riskine giremeyecek kadar ince bir zevke sahiplerdi.

Kendine hâkim ol.

Nicholas uzanıp keten gömleğinin altında gizli, deri ipe, güvende olması için o ipe bağladığı narin küpeye parmaklarını değdirdi. Onu çıkarmaya cesaret edemiyordu; dün gece küçük ateşlerinin ışığında ona bakarken açık renk inciyi, altın yaprakları ve altın halkaya tutturulmuş mavi boncukları inceleyen kendisini yakalayan Sophia'nın bakışlarındaki acıma ve tiksintiyi görmüştü.

Başarısızlıklarının kanıtlarına odaklanmaktansa gözlerini ileriye dikmek kesinlikle çok daha güvenli bir hareketti.

Etta, burayı fena bulmazdı. Bu düşünce zihninden kaçmadan önce onu yakalayamamıştı, onu burada hayal etmekten de kendini alıkoyamıyordu. Mekânı incelemekten büyük keyif duyar, bir korsan krallığı olarak adanın kirli tarihine dair hikâyeleri koparabilmek için uğraşır dururdu. Nicholas, onu talihsiz bir define avında ya da kaçakçı tayfası yüzünden de kaybetmiş olabilirdi.

Her şekilde kaybettim işte. Nicholas ağır ağır soluk vererek acısını yine uzaklaştırdı.

En kötü günlerinde, huzursuzluk ve korku yüzünden kanında âdeta örümcekler kaynaşırken ve eylemsizliği dayanılmaz olunca, düşünceleri kâbuslara dönüşüyordu. *Yaralı. Kayıp. Ölü.* Ama her türlü şüphe kafasının içinde dönüp dururken bile sabit kalan en basit gerçek, Etta'nın ölmek için

fazla zeki ve inatçı olduğuydu.

Yanlarındaki duvarda asılı duran kandili bilerek söndürmüş ve masada şüpheye mahal vermeden oturmalarına ancak yetecek kadar yiyecek ve bira ısmarlayabilmişti. Ama saatler geçerken cepleri de boşalmıştı ve Nicholas sabahleyin doklardaki kargoları indirerek güç bela topladığı azıcık paranın daha fazla dayanmayacağını biliyordu.

“Gelmeyecek,” diye homurdandı Sophia masanın karşı tarafından.

Nicholas burun kemerini sıkarak yükselmekte olan kızgınlık dalgasını bastırmaya çalıştı.

“Sabır,” diye geveledi. Gece henüz bitmemişti. “İçkilerimizi bitirmedik.”

Sophia burnundan soluyarak kendi bardağında kalanları içtikten sonra onunkini kaptı ve biranın kalanını midesine indirirken yan masadan takdir topladı.

“İşte,” dedi içki maşrapasını masaya çarparak. “Artık gidebiliriz.”

Nicholas, yirmi küsur yıllık hayatında bir Ironwood’un böylesine haysiyetsiz görüneceği bir günün olabileceğini asla hayal edemezdi. Adadaki Ironwoodların varlıklarından ve daha da önemlisi Büyük Hâkim’in, kendisinin ve Sophia’nın başına, bu adayı satın almaya yetecek kadar büyük bir ödül koymuş olma ihtimalinden ötürü kılık değiştirmişlerdi.

Sophia somurtarak –ama isteyerek– uzun, koyu renkli buklelerini omuzlarına dek kesmiş, kalanları da düzgün bir şekilde örmüştü. Nicholas, kızla hemen hemen aynı ufak tefek yapıya sahip bir denizciden kıyafetlerini almış, Sophia da bunu kendi teniymiş gibi rahatlıkla giymişti. Geçmişte ipek

ve dantele duyduğu meyil düşünülduğünde bu, aslında pek de beklenen bir durum değildi.

En şaşırtıcı olan şeyse sol gözünün artık boş olan yuvasının üzerindeki deri kılıftı.

Nicholas'ın genç kızın Palmira'da vahşice dövülmesinin ardından gözünü kaybetmesine dair duyduğu endişe, gayet yerindeydi. O ve Hasan, Sophia'yı Şam'daki hastaneye geri götürdüklerinde yara çoktan mikrop kapmıştı ve gözü artık işlevini yitirmişti. Sophia, hiç şüphesiz sırf caka satmak için doktorların gözünü çıkarmasına izin vermektense çürüyerek, ateşler içinde ölmeyi tercih etmişti.

Yine de sonunda zorla olsa bile gözünü çıkardıklarında içinde bir yerlerde hayatta kalmayı istemiş olmalıydı çünkü en şiddetli ıstırapların pençelerindeyken bile yaşamdan uzaklaşmamıştı. Hatta çabucak iyileşmişti; Nicholas'ın da kızın irade gücünün –kafasına bir şey koydu mu– korkulası bir şey olduğunu kabul etmesi gerekiyordu.

Ayrıca bu talihli de bir durumdu. Genç kız Şam'da iyileşirken Nicholas, Hasan'ın evine o bulsun diye bırakılmış, Rose'dan beklenmedik bir not buldu:

Şartlar beni konuştuğumuz gibi bir ay beklemekten alıkoyuyor. Ya Nassau'da 13 Ekim'de buluşuruz ya da hiç.

Aslında ilk olarak buluşmaya karar verdikleri Şam'dan Palmira'ya giden yolculuğu sırasında, bazı şeyler Rose'un koşulları değerlendirişini değiştirmişti. Yine de Nicholas detayları boş verirse Rose'un onları bu kadar uzağa bu kadar kısa süre içinde beklemesinden korkmalı mıydı yoksa buna sinirlenmeli miydi, emin olamıyordu. Sophia'nın yaralarına karşı ne kadar anlayışlı olsa da bunların, son ortak yılı keşfet-

me fırsatını kaçırmalarına sebep olabilme ihtimali, midelerini altüst eden bir panik hissini ve pek de azımsanmayacak bir içerleme duygusunu tetiklemişti.

Ama kızın çürükleri ve yaraları, dövüldükten sonraki yaklaşık iki hafta içinde iyileşmişti, Sophia üç gün önce de bir dizi geçitte onları yönlendirecek kadar güçlenmişti. Ve nihayet Florida'dan bir araç kiralayarak yaptıkları kısa seferin ardından buraya varmışlardı... ama Rose hiçbir yerde yoktu.

"Annesini kaybetmiş kedi yavrusu gibi etrafa bakınmanın sebebi buysa diye söylüyorum, yanında Etta'yı falan getirmeyecek," dedi Sophia. "Öyle olsaydı sence de şimdiye kadar onları görmüş olmaz mıydık?"

Etta'nın iyileşmiş ve güvenli bir şekilde Rose ile birlikte gelmesini beklemiyordu... En azından o sabahtan beri beklemiyordu. Görünüşe göre umut, bir kum saatinden akıp giden kum taneleri gibi azalıyordu.

Nicholas, sakinleşmek için nefes almaya zorladı kendini. Sophia'nın, kendisine duyduğu nefret aralarındaki havayı parça parça ediyordu ve son haftalarda hisleri, Nicholas'ın o güne dek bildiğinden çok daha nahoş bir hâl almıştı. En basit şekliyle ifade etmek gerekirse geceleri onun yakınında uyurken bir şekilde... huzursuzdu.

Ama Nicholas'ın... 'İhtiyaç' kelimesi Sophia'yla ilişkili olduğunda ne kadar da sinir bozucuydu. Geçitleri bulmak için kızın yardımına ihtiyacı vardı ve karşılığında da talihsiz maceraları sona erdiğinde Ironwood'un ona ulaşmaması için genç kızın kaybolmasına yardım edeceğine dair söz vermişti. Sophia'nın onunla birlikte kalmasının gerçek sebebinin o lanetli objeye ilgili planlarından henüz tamamen vazgeçmemiş

olması ise Nicholas için bir gizem değildi.

Bu bilgiyle yaşamak zorundaydı çünkü lanet olsun ki ona ihtiyacı vardı. Zavallı yolcu eğitimi kırıntılarına da şansına da ve tüm Ironwoodlara da lanet olsundu.

“Bu havada dışarı çıkmaya çok mu heveslisin?” diye sordu gözlerini kısarak. Sophia da hemen sağ gözünü kıstı, sonrasında kaşlarını çatarak tavernaya döndü.

Nicholas, parmaklarını masanın kenarında gezdirerek ahşaptaki her bir yivi hissetti. Daha iki gün önce, Rose ile yaptığı anlaşmayı feshetme fikri tahmin bile edilemez bir şeydi. Yine de Rose kendi anlaşmalarına sadık kalmıyorsa artık Nicholas’ın yapabileceği ne vardı ki?

Ne olduğunu biliyorsun, diye düşündü. Zaman çizgisinin önceki versiyonuyla –şu anki hangisiyse artık– onun arasında bulunan son ortak yılı keşfetmek. Etta geçitlerden, on yıllardan ya da yüz yıllardan geçerek nihayetinde o yılda bir yerlere fırlatılmış, yaralı ve yapayalnız bir şekilde orada kalakalmış olmalıydı. Nicholas, diğerlerinin amaçlarını tersine çevirmek için savaşmalıydı. Bu yüzden Rose, usturlabı, Nicholas da Etta’yı arıyordu; her ne kadar bitkin düşmüş ve yoğun duygular içinde olsa bile Rose’un zaman çizgisi değişikliğini çabucak çözmek için gerekli kişileri tanıdığı aklına gelmişti.

Nicholas kendini kadının, istediği hâlde iki haftayı kahrolası usturlabı arayarak geçirmedeğini anladığında sergileyeceği o soğuk öfkeye karşı çoktan hazırlanmıştı bile. Etta’nın yaşayıp yaşamadığına dair korkular artık zihnine musallat olmadığında derhâl işe koyulabilirdi. O zamana dek elindeki hiçbir şeye tamamen odaklanamayacaktı.

Kalbinin derinliklerinden her ne kadar bencil bir pisliği oy-

nama ve bu hikâyeden kaçıp gitme fikri geçse de tüm ruhu bu haysiyetsizliğe karşı çıkıyordu. Usturlap bulunup yok edildiğinde ve Etta'nın geleceği onarıldığında Ironwood'u, ona asla erişemeyecek olduğunu bilmenin cehenneminde terk etmekten mutluluk duyacaktı.

Ama haysiyetten ve sorumluluktan ziyade asıl mesele Etta'ydı. Onu bulmak, ona yardım etmek, bu felaketi onunla birlikte atlatmak... Olması gerektiği gibi. Onun ortağı olarak.

Kalbim.

Bu işi bitirecek ve her zaman arzuladığı hayatı kuracaktı. Hiçbir zaman yolcuların dünyasına ait olmamıştı. O dünyanın sırları kendisine asla bahşedilmemiş ya da onun derinliklerini keşfetmesine izin verilmemişti. Asla bir hizmetkârdan başka bir şey olmamıştı.

Etta'nın istikbali bile onun için uzak bir yıldız gibiydi; Etta, dünyanın ilerlemesine, savaşlara ve keşiflere dair anlattıklarıyla onu hayrete düşürdüyse de Nicholas'ın onlara erişmesi, kalbinde çılgın bir kurmaca değil de gerçek bir şeymiş gibi onlara yer vermesi için çok uzaklardaydı Etta. Öyle bir dünyayı sahiplenmesiye söz konusu bile olamazdı. Ama ister oraya gitsinler ister başka yerde kendilerine bir yuva kursunlar, Nicholas yine de Etta'nın bildiği ve sevdiği dünyayı eski hâline getirmek istiyordu.

Tavernadaki cümbüş ara sıra kapının gümlemesiyle bölünüyordu; ya fırtına rüzgârlarının şiddetiyle ya da sığınmak için paldır küldür içeri giren zavallı, haylaz ruhlarla dövülüyordu kapı. Nicholas bakışlarını o noktaya çevirdi, altın rengi saçları ve açık mavi gözleri görmeyi umut ediyordu.

"En azından bir işe yarayıp şu köşedeki soysuzun icabına

bakabilir misin?" diye homurdandı Sophia; kollarını masada kavuşturup başını yasladı. "Bana bakmaya devam ederse her an üzerine atlayabilirim."

Nicholas, gözlerini kırpıştırıp bakışlarını sırasıyla her bir köşede gezdirdi sonra da tekrar karşısındaki kıza çevirdi. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Sophia oturduğu yerden doğrulup tavernanın uzak ucuna, tam da karşılarındaki masaya doğru işaret ederken yüzünde bir küçümseme ifadesi, ateş dalgası gibi yükseldi. Orada, koyu renk pelerini, ıslak peruğu üzerine sıkıştırdığı yamuk şapkasıyla ilk fırsatta yeniden fırtınanın içine dalmaya hazırlanıyor gibi görünen bir adam oturuyordu. Nicholas'ın bakışlarına yakalanınca çabucak maşrapasına bakmaya başladı, parmaklarıyla masada ritim tutuyordu. Nicholas, ancak o zaman adamın eldiveninin üzerindeki altın işlemeli, o tanıdık aile mührünü fark etti.

Nicholas'ın midesindeki düğüm sonunda çözülmüştü. Bu avare adam bir Linden'di. Bir muhafız olduğunu tahmin ediyordu.

Ya da bizi kandırmaya çalışan bir Ironwood.

Hayır. Geçirdiği son bir ay onu belki de gerekenden fazla şüpheli biri yapmıştı. Bir Ironwood onlarla doğrudan yüzleşirdi. Babasının ailesi, kurnazlıktan yoksunken öldürmeye karşı nadir bir aşk besliyordu. Yine de ceketinin iç cebine taktığı bıçağa uzandı.

"Burada kal," dedi Nicholas.

Ama Sophia tabii ki sarhoş bir biçimde sendeleyerek peşinden geldi. Masadaki boş sandalyelere oturduklarında adam kafasını kaldırmadı.